

Anul 65

Seria II

Nr. 832

Biblioteca Culturală
Regională
Hunedoara-Deva

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Joi

5 decembrie 1963

8 pagini

15 bani

La cele 8 cercuri de învățămînt agrozootehnic ale gospodăriei colective din Joița, raionul Răcari, s-au înscris în acest an peste 160 colectiviști. Iată-l pe inginerul Tadeus Cosinschi în timpul unei expuneri privind cultura porumbului.

TOATĂ ATENȚIA BUNEI DESFĂȘURĂRI A CICLULUI DE CONFERINȚE AGRICOLE

Traducerea în viață a sarcinilor trasate de partid privind dezvoltarea continuă a agriculturii noastre socialiste presupune și acțiuni susținute pentru propagarea cunoștințelor agrozootehnice și de economie agrară în rândurile țărănimii colectivistice. Colectiviștii dornici să-și îmbogățească cunoștințele au primit cu bucurie și satisfacție hotărîrea privind organizarea — începînd cu anul trecut — a învățămîntului agrozootehnic de masă cu o durată de 3 ani. În același timp, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă împreună cu Consiliul Superior al Agriculturii au inițiat organizarea în toate căminele culturale a unui ciclu de 10—12 conferințe cu caracter agrozootehnic și de economie agrară, pentru colectiviștii necuprinși în învățămîntul agrozootehnic de masă.

Pentru sprijinirea acestei acțiuni, Consiliul Superior al Agriculturii, împreună cu Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă au trimis pînă în prezent căminelor culturale 26 de conferințe tipărite, a căror tematică este strîns legată de problemele actuale ale agriculturii noastre. Țăranii colectiviști care vor audia aceste expuneri vor avea posibilitatea să capete bogate cunoștințe teoretice și practice despre sol și lucrările lui, despre cultura plantelor de cîmp, horticultură, zootehnie, mecanizarea lucrărilor, precum și despre organizarea și normarea muncii în gospodăriile agricole colective etc.

În lunile decembrie-ianuarie urmează să mai fie tipărite și trimise căminelor culturale încă 12 conferințe din acest domeniu.

O deosebită atenție va trebui acordată popularizării cunoștințelor economice, cerință ce rezultă din problematica actuală a activității de producție din sectorul agricol, din sarcinile de ordin economic și organizatoric pe care le au de rezolvat gospodăriile colective. În acest scop au fost introduse o serie de conferințe de economie agrară, care răspund în mare măsură nevoilor reale ale țărănilor colectiviști. Obiectivul urmărit este acela de a familiariza țărănimea colectivă cu o serie de noțiuni generale de economie (preț, productivitate, zi-muncă, normă de muncă), de a le explica într-o formă accesibilă și în strînsă legătură cu necesitățile practice principale probleme legate de dezvoltarea economică a gospodăriei agricole colective. Probleme cum ar fi: investițiile și folosirea lor în mod chibzuit pentru

dezvoltarea avutului obștesc, dezvoltarea intensivă și multilaterală a producției agricole și foloasele pe care ea le aduce, normele de muncă, retribuirea muncii în G.A.C. și altele, constituie tot atîtea întrebări pe care colectiviștii le pun cu prilejul unor manifestări culturale și la care avem datoria să răspundem competent, accesibil, convingător, în cadrul expunerilor din ciclul agrozootehnic.

Pe baza experienței acumulate anul trecut, Comitetul de Stat pentru Cultură și Artă a elaborat și trimis luna trecută tuturor directorilor de cămine culturale o scrisoare metodică cuprinzînd indicații referitoare la organizarea și desfășurarea ciclurilor de conferințe în perioada lunilor de iarnă la sate, inclusiv a celui agrozootehnic și de economie agrară.

Acest ciclu prevăzut să se desfășoare săptămînal, în perioada noiembrie 1963-martie 1964, va fi organizat de comitetele de cultură și artă în colaborare cu consiliile agricole și va cuprinde 10—12 conferințe selecționate din cele recomandate și trimise de Consiliul Superior al Agriculturii. Temele abordate în cadrul ciclului se vor stabili de căminele culturale împreună cu conducerile G.A.C. și inginerii agronomi, în așa fel încît ele să răspundă profilului gospodăriei agricole colective, preocupărilor și pregătirii tehnice și profesionale a țărănilor colectiviști din comuna respectivă. Este necesar ca în cadrul ciclului să fie expuse în primul rînd teme specifice comunei, raionului sau regiunii respective. Conferințarii în marea lor majoritate specialiști cu o bună pregătire politică și profesională, cu multă experiență, cunoscători ai vieții satului, se străduiesc să transmită țărănilor colectiviști cunoștințe științifice pe înțelesul lor, în strînsă legătură cu sarcinile economice pe care le au de realizat, să facă din fiecare colectivist un participant activ și entuziast la lupta pentru introducerea și folosirea în toate ramurile de producție agricolă a științei și tehnicii înaintate. Pregătindu-se temeinic, folosind exemple concrete din gospodăriile colective respective, cei mai mulți conferințarii reușesc să prezinte expuneri interesante, atractive și deosebit de instructive.

Practica a dovedit că atunci cînd o expunere este însoțită de proiecții de filme și diapozitive adecvate, de planșe, grafice și calcule economice accesibile masei de colectiviști, de demonstrații pe viu, cînd

SEARA

A nins puțin. A fost mai mult un joc,
Un joc de-a fulgii ce sărută plaiul.
Ne adunărăm iarăși lingă foc
privind duiogi cum aburește ceaiul.

Afară-i frig și peste Bărăgan
gonește vîntul ca un tren prin țară.
Că-asa se întimplă la sfîrșit de an:
Sînt vînturi reci și iuți și lungi pe-afară.

Ci noi în casă-n fața sobei stînd
Ca soțul credincios lingă femeie,
Vom cîntări, în gînduri, rînd pe rînd,
bilanțul anului care se-ncheie.

E podul casei cerul buneistări
Cu saci și fructe-n înstelări bogate
și prăznuiește timpul prin cămări
tezaurul blajinelor bucate.

Femeia pune cina-n ritm de danț
în vinul fiert avem și scortîșoară.
În suflet cîntă-acest frumos bilanț
pe care-l fac în fiecare seară.

Să ningă mult, că-mi place! E frumos!
Să treacă vîntul, precum trenul, iute!
Căci mie glasul vîntului tăios
îmi pare-un cîntec viu de alăute!

AL. ANDRIȚOIU

tema se pretează la asemenea ilustrări etc., ea trezește interesul auditorilor și are mai multă eficacitate. Dacă la o expunere care se referă, spre exemplu, la folosirea îngrășămintelor naturale s-ar prezenta și un calcul cu privire la sporul de recoltă, la veniturile suplimentare ce s-ar obține și pe baza cărora ar crește și alocările la fondul indivizibil și pentru retribuirea muncii, conferința ar deveni fără îndoială mai convingătoare, iar cunoștințele dobîndite ar contribui la mărirea interesului colectiviștilor de a descoperi și folosi rațional posibilitățile locale în acest domeniu.

În același timp, expunerile trebuie să constituie prilejuri de popularizare largă a rezultatelor bune obținute de gospodăriile agricole colective fruntașe în creșterea producției, în organizarea muncii și în aplicarea metodelor înaintate. Ar fi de dorit ca manifestările organizate în cadrul acestui ciclu să fie însoțite de întîlniri cu fruntașii recoltelor bogate, de vizite la G.A.C. și G.A.S. fruntașe, vizionări de filme documentare, discuții în cadrul cărora colectiviștii să pună întrebări legate de tema tratată și să primească răspunsuri concrete, competente care să-l ajute în realizarea sarcinilor ce revin gospodăriei agricole colective în care lucrează. O contribuție importantă la popularizarea cunoștințelor agrozootehnice și de economie agrară pot să aducă și bibliotecile comunale prin organizarea de standuri, expoziții și vitrine cu cărți de specialitate adecvate temei expuse la căminul cultural, asigurînd în acest fel difuzarea lor în rândurile țărănilor colectiviști.

Directorii de cămine culturale au datoria să se preocupe de asigurarea materialului didactico-intuitiv corespunzător, a unor condiții bune pentru vizionarea filmelor documentare și diapozitivelor etc.

O atenție deosebită va trebui acordată popularizării largi a expunerilor organizate în cadrul acestui ciclu prin folosirea afișelor care să anunțe din vreme tema conferinței și numele conferințiarului, ce ilustrații vor fi folosite, programele artistice etc. Ar fi de dorit ca afișele să fie expuse atît la intrarea căminului cultural, cit și în punctele cele mai frecventate din comună. Stabilirea celei mai potrivite zile din săptămîină pentru expunerea conferințelor este, de asemenea, un factor important pentru ca oamenii să poată participa în masă.

Înșurirea temeinică a cunoștințelor agrozootehnice și de economie de către colectiviști va contribui la folosirea pe scară tot mai largă a metodelor științifice avansate, la sporirea producției agricole, vegetale și animale, la îndeplinirea sarcinilor trasate de partid pentru dezvoltarea intensivă și multilaterală a agriculturii noastre socialiste.

MARIA IONIȚĂ

consultant științific

Consiliul pentru răspîndirea cunoștințelor culturale-științifice

DESPRE ACTIVITATEA FORMAȚIILOR ARTISTICE DIN COMUNA FLĂMÎNZI

În prima etapă a celui de-al VII-lea concurs artiștii amatori din comuna Flămânzi au obținut succese de prestigiu. Două dintre formații — echipa de dansuri și brigada artistică de agitație — au reușit să promoveze până la faza regională.

Ne-am deplasat, în aceste prime zile de iarnă, în mijlocul artiștilor amatori din comuna Flămânzi și împreună cu ei și cu activiștii culturali am discutat despre activitatea formațiilor artistice de aici și mai ales despre pregătirile lor în vederea participării la cea de-a doua etapă a concursului. Spicuiam din spusele celor amintiți:

STELIAN MIRĂUȚĂ, directorul școlii de 8 ani și instructorul brigăzii artistice de agitație: Se spune că brigada noastră de agitație a apărut spontan. Eu așa zice mai degrabă că s-a născut în urma unei necesități. Și anume, aceea de a populariza frumoasele realizări obținute de gospodăria colectivă Vremurile negre de demult ale flămînzilor le cunoaștem cu toții. Dar despre gospodăria noastră, despre munca colectivităților se știau prea puține lucruri. Și atunci textele au oglindit viața luminoasă și imbelșugată a localnicilor care și-au păstrat din trecut doar numele.

EUGEN GRIGORIU, profesor, membru al colectivului de creație al brigăzii: ...Actualitate și operativitate. Dacă lipsesc aceste elemente textul n-are absolut nici o valoare. Ne-am obișnuit să fim mereu în mijlocul oamenilor. Când mergem la grăduri stăm de vorbă cu îngrijitorii, discutăm despre metodele pe care ei le folosesc; la cîmp, ne interesăm de calitatea lucrărilor, căutînd să aflăm cît mai multe noutăți din munca colectivităților. O dată adunat materialul brut, el este pus în discuția colectivului de creație și selecționat. După aceea îi dăm forma literară.

STELIAN MIRĂUȚĂ: O să vă destăinui un secret. La început nici nu ne gindeam să ajungem creatori de texte. Luam fragmente de ici, de colo, din diferitele surse, le puneam cap la cap, făcînd doar legătura între ele. Și...

EUGENIA DURLAN, interpretă: ...Din cauza asta primele noastre spectacole nu prea au avut succes. De ce să nu spunem. Că apoi lucrurile s-au schimbat, asta-i cu totul altceva. Acum, cînd se zvoneste în sat că se pregătește un nou program, toți sînt numai ochi și urechi. De, cu satira brigăzii nu-i de glumă! După ce, într-un spectacol, au fost bine scuturați Teodor Ciubăr, de la grădina de le-

gume, pentru neglijența în îngrijirea răsadurilor și „plimbăreții” Dumitru Crăciun și Didina Pușnei, care se tot schimbau de la o brigadă la alta, multă vreme nu le-a mai venit să dea ochi cu lumea și pînă la urmă s-au îndreptat.

DAN DIACONESCU, interpret: Ce-i drept, e drept. Am avut succese dar trebuie să recunoaștem că au existat, fără îndoială, și unele deficiențe. Cunoștîndu-le însă, avem posibilitatea să le înlăturăm. Bunăoară, unul din ultimele texte prezentate mai are pe alocuri tonul festiv, este cam monoton. La cel pe care l-am pregătit acum și care va lua formă definitivă în aceste zile, am părăsit în bună măsură genul pozitiv. Monologul, dialogul, cupletul și sceneta au fost intercalate de data aceasta cu elemente păpușești. După părerea mea este un program cu pretenții mai mari în privința realizării artistice și a conținutului.

GHEORGHE SIMINICEANU, directorul căminului cultural: La cele amintite de tovarășii Diaconescu așa aș da și greutatea avute cu mișcarea în scenă. Unii dintre interpreții noștri au simțit permanent o teamă, o emoție exagerată la contactul cu scena. Nu erau obișnuiți să joace în fața unui public atît de numeros și mai ales în prezența unui juriu atît de exigent. În viitor, vom căuta să avem mai multe deplasări cu brigada artistică chiar și în afara raionului. Bine ar fi dacă la Casa raională de cultură Hirleu s-ar organiza schimburi de experiență între formațiile artistice.

DUMITRU CREȚU, șeful echipei de dansuri: Pînă acum, tovarășii dinaintea mea și-au spus părerea despre brigada artistică. Eu am să vorbesc despre dansurile noastre. Că, de cînd mă știu, mi-a plăcut jocul. În cei 25 de ani de cînd joc am avut fericirea să ajung și la București. Și nu o dată, ci de mai multe ori. Fără trudă și sudoare nici la dansuri nu poți face mare lucru. Picioarele-s ca și arcușul de la vioară. Dacă nu le miști după ritm, scîrțîie și își pierde agerimea.

PETRU MANUCĂ, învățător, instructorul formației de dansuri: Era bine ca bădica Crețu să pomenească și de dragostea pe care cei mai vîrstnici o au pentru creșterea tinerilor care le vor lua locul. Aș vrea să amintesc că la cel de-al V-lea concurs al formațiilor artistice de amatori, dansatorii noștri au venit cu un element nou. Și anume, din cele trei formații dispartate au format o echipă compusă din trei generații. Măiestria cu care dansatorii noștri au interpre-

tat cunoscutele dansuri locale: „Mărgineanca”, „Corăbeasca”, „Bătuta”, „Coasa” sau „Soteșul”, coordonarea perfectă a mișcărilor tuturor dansatorilor, ne-au adus mult rîvnitul titlu de „Laureat pe țară”.

Bucuria a fost prea mare și poate și de aceea am uitat că tot cu aceleași dansuri nu putem câștiga aprecierea publicului, oricît de bine le-am interpreta noi. Pentru etapa a doua, ne-am propus să înnoim repertoriul și în primul rînd să privim cu mai multă atenție în jurul nostru. Nenumăratele fapte pe care ni le oferă viața, ne-au condus spre o nouă formă artistică, dansul cu subiect.

TUDOR STĂNESCU, instructor coregraf la Casa regională de creație: Fără îndoială că dansul cu subiect despre care vorbește tovarășul Mănuță este mult mai pretentios. Pentru a transpune coregrafic un aspect oarecare de muncă, e nevoie să întocmești un libret, e necesară o costumație adecvată și apoi, mișcarea scenică e mult mai complicată. Dar asta nu înseamnă că talenții dansatori din Flămînzi nu-l vor putea realiza. De altfel, membrii formației au și făcut cunoștință cu caracteristicile dansului cu subiect. Urmează acum să le aplice în practică. Poemul coregrafic, pe care îl vor prezenta la cea de-a doua etapă a concursului, cuprinde cele mai importante momente din viața satului, dansatorii avînd astfel posibilitatea să-și desfășoare întreaga gamă de posibilități.

GHEORGHE SIMINICEANU: Împropăierea repertoriului se face, de altfel, la toate formațiile. Bunăoară, am constatat că solista noastră de muzică populară Ileana Gh. Corboi are un repertoriu foarte sărac și cam pestrît. Pînă nu de multă vreme, cînta aceleași melodii unele nefiînd măcar din folclorul local. Cam aceeași situație a existat și la tariful de muzică populară unde erau puțin valorificate frumoasele noastre cîntece moldovenești. Acum repertoriul este mult mai bogat.

CONSTANTIN B. UNGUREANU, președintele G.A.C. „1907”: Avem artiști amatori minunați și ne mîndrim cu ei. De multe ori pînă noaptea tîrziu stau la repetiții fără să ia în seamă oboseala și greutatea. Și de aceea îi prețuim și îi îndrăgim. Cînd a fost nevoie, gospodăria le-a acordat sprijin material, a asigurat întotdeauna transportul formațiilor în afara comunei. La gazeta de perete s-au spus mereu cuvinte bune despre ei. Ar fi bine, și asta n-am făcut-o pînă acum, ca din fondul cultural pe care-l are gospodăria, să contribuim și noi la înzestrarea formațiilor artistice cu instrumente și costume. De asemenea, un stimulent ar fi și organizarea la căminul cultural a unei sărbători a artiștilor amatori frunțași, care ar fi binevenită și pe care artiștii ar merita-o cu prisosință. Vorba proverbului: „După muncă și răsplată”.

ION MIHIȚ

O repetiție a orchestrei de muzică populară de pe lângă Casa de cultură din orașul Onești, regiunea Bacău.

File de calendar

File de calendar

File de calendar

GAVRIIL MUSICESCU

plece la Petersburg unde studiază cu Iosif Hunke la Conservatorul și la Capela Imperială. Director al Capelei Imperiale ruse fiind Balakirev, Musicescu are posibilitatea de a lucra și sub îndrumarea acestui strălucit compozitor. Formația spirituală a lui Musicescu se desăvîrșește astfel și prin contactul cu ideile progresiste ale democraților revoluționari ruși, cu idealurile umanitariste, pătrunse de dragostea pentru popor și creația sa artistică.

În 1872, după terminarea studiilor, Musicescu se întoarce în țară și ocupă catedra de armonie a Conservatorului din Iași. Din 1876 devine și dirijor al corului metropolitan. Astfel se precizează domeniul în care a activat Musicescu: pe de-o parte învățămîntul, profesor, și din 1901 director al Conservatorului din Iași, pe de altă parte interpretarea pieselor corale, ca dirijor, și creația, în cadrul căreia un loc de seamă îl ocupă compozițiile corale bazate pe folclor.

Venind la conducerea corului metropolitan, Musicescu îl reorganizează, după exemplul vestitelor coruri rusești și îi îmbogățește extrem de mult repertoriul cu piese din muzica universală, cîntece patriotice — compoziții proprii — și cîntece populare românești, culese și prelucrate tot de el.

În anul 1890 Musicescu scria: „Dîndu-mi seama de valoarea cîntecelor populare romine, de însemnătatea culturii acestui gen de muzică, precum și de efectul ce ar produce într-o națiune răspîndirea acestora într-un mod sistematic, mi-am propus să fac o mică colecțiune de aceste cîntece luate direct din gura poporului, spre a le armoniza după tonalitățile în care sînt cîntate de popor”. Interesul pentru folclor și pentru armonizarea lui îl face pe Musicescu să publice în 1889 „12 Melodii Naționale

pentru cor mixt și piano”, colecție ce a primit premiul Academiei Romine pentru cea mai bună culegere de folclor.

Activitatea compozitică a lui Musicescu include, răspunzînd cerințelor luptei de eliberare națională și socială a poporului nostru, cîntece patriotice, imnuri ca „Hora de la Plevna”, „Arme, arme, arme”, „Limba rominească” etc.

Asemeni celorlalți compozitori înaintași, Musicescu pune arta sa în slujba celor mai puternice năzuințe ale maselor populare din vremea sa — Unirea Transilvaniei cu Țara rominească și Moldova constituia una dintre aceste năzuințe. Pentru înfăptuirea acestui ideal, pentru încurajarea populației exploatate din Transilvania și Banat, el întreprinde, în 1890, cu corul din Iași, un turneu de concerte prin Brașov, Zărnești, Sibiu, Săliște, Lugoj, Caransebeș, Mehadia, Turnu Severin, avînd în repertoriu și cele „12 cîntece naționale”.

În acest turneu Musicescu cunoaște la Lugoj pe tînarul compozitor Ion Vidu. Iată ce spune Vidu despre turneu: „A doua parte a concertului e compusă numai din piese populare „Vine Ghiță de la vie, cu trei flori la pălărie”... Cine-ar fi crezut că să sune astea așa de mîndru-n cor?”

Om de vastă cultură, posedînd și un excepțional dar al vorbirii, Musicescu a propagat și prin nenumărate conferințe ideea făuririi unei largi culturi muzicale, cu caracter național, bazată pe creația muzicală a poporului. De același ideal a fost călăuzit și în vasta sa activitate de colaborare la ziarele și revistele timpului.

Astăzi, la 60 de ani de la moartea lui Gavriil Musicescu, creația și activitatea sa sînt reflectate, ca de nenumărate oglinzi, în compoziția rominească cultă, contemporană, în muzicologia rominească, în formațiunile corale profesioniste, în larga mișcare a corurilor de amatori.

DOMNICA DUMITRAȘCU—
CONSTANTINESCU
profesor la Conservatorul de muzică
„Ciprian Porumbescu”

Adepți ai avintatelor ideilor revoluționare de întemeiere a unei culturi naționale, însuflețiiți de dragoste puternică pentru popor și pentru creația lui, compozitorii romîni din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și începutul secolului XX largesc considerabil sfera muzicii rominești culte. Apare astfel prima simfonie, muzica de cameră, muzica vocal-simfonică, opera, opereta etc. Domeniul în care însă muzica rominească ia o mare dezvoltare, în această epocă, este acela al muzicii corale.

Gavriil Musicescu face parte dintre compozitorii preocupați de educația muzicală a maselor care și-au dedicat forțele creatoare muzicii corale.

Corist din fragedă copilărie, Gavriil Musicescu începe studiul muzicii la vîrsta de 13 ani, în anul 1860, la Iași. După absolvirea Conservatorului, dorința de a se perfecționa în arta muzicii îl face să

Brigada artistică de agitație din Lovric, raionul Rupea (de la corespondentul nostru I. Bragheș)

ÎNGRIJITOAREA

Mămica a zis să-i dai cartea „Îngrășarea și condiționarea animalelor”. Și vă mai roagă să-i dai și un roman. Ar vrea, dacă aveți, romanul „Dulăii” de Zaharia Stancu.

Băiețușul care adusese câteva volume ce fuseseră citite, era fiul Aurei Heljoni. Biblioteca a ales din rafturile apropiate cărțile ale căror date le-a consemnat în rubricile unei fișe. M-a izbit contrastul dintre temele celor două cărți și, îndemnat de curiozitate, mi-am aruncat privirile în fișa ce purta numărul 138. Dar fișa bibliotecii nu-mi spunea nimic în afară de faptul că mămica băiețelului e colectivista Aurora Heljoni, că are 35 de ani și că pînă acum a citit 19 cărți printre care „Nunta Zamfirei” de Coșbuc, „Luceafărul” de Eminescu precum și broșurile „Creșterea porcilor”, „Combaterea bolilor la porci” și altele. Spre a mă ajuta să mă dumiresc, bibliotecara Marii Floroni mi-a spus că e vorba despre o îngrijitoare de la sectorul porcin al colectivei, că nu poate veni totdeauna la bibliotecă fiind ocupată, dar că uneori îl trimite pe fiul ei să împrumute cărți.

Oare cum aplică ea în practică învățămintele

desprinse din aceste cărți și ce rezultate obține? Iată întrebarea care m-a făcut să apuc pe aceeași uliță pe care, cu câteva minute în urmă, o apucase băiatul. Ulița aceasta ducea la îngrășătoria de porci a gospodăriei colective „Drum Nou” din Totești, regiunea Hunedoara.

★

Aurora Heljoni, o femeie micuță și subțirică, e o îngrijitoare pricepută. Cînd a luat ființă ferma de porci și președintele gospodăriei împreună cu secretarul organizației de partid i-au propus să lucreze la îngrășătorie, a șovăit. „Dar dacă nu voi putea face față?” Doar e vorba de averea unei colective întregi — răspuse ea atunci. Vorbele incurajatoare ale președintelui și secretarului de partid au făcut-o să-și recapete încrederea în hărnicia sa. Și iată că de atunci Aurora e nelipsită de lângă cele patru boxe ale îngrășătoriei. Cînd nu e la boxe atunci în mod sigur o găsești la „bucătăria” acesteia, unde supraveghează două cazane mari în care se pregătește mîncarea porcilor aflați la îngrășare.

În câteva rețete sint calculate rațiile și amestecul de cartofi, uruială, po-

rumb, orz sau grîu și chiar laptele, care trebuie date în hrana porcilor. Și îngrijitoarea îi hrănește după un program întocmit de Cvașa Visarion, inginerul gospodăriei, program pe care ea l-a afișat pe unul din pereți pentru a-i fi mai la îndemînă.

Că Aurora Heljoni e o îngrijitoare pricepută și harnică o știe toată gospodăria. Mărturie stau însă nu numai spusele oamenilor, ci și faptele. În acest an, de pildă, gospodăria colectivă din Totești a contractat cu statul 127 de porci din vînzarea cărora s-a încașat o mare sumă de bani. Toți acești grășuni au trecut pentru un timp și prin boxele îngrășătoriei. Iată de ce, atunci cînd — la predarea porcilor — pe bonurile colectivștilor din Totești se făcea mențiunea „calitatea întâia”, oamenii spuneau: „Asta o datorăm și Aurei”. Și spuneau adevărul.

Acesta este și așa muncete Aurora Heljoni, colectivista al cărui nume îl poartă fișa de cititor cu numărul 138 de la biblioteca comunală din Totești, femela căreia i s-a îndemnat o parte din averea colectivelor ce unește la un loc trei sate.

Prof. PETRE FARCAȘIU

ACȚIUNI CULTURAL-SPORTIVE

O dată cu venirea toamnei, la căminul cultural „Nicolae Bălcescu” din comuna Smirdioasa, raionul Zimnicea, activitatea culturală s-a intensificat. Ea se desfășoară în mod organizat, conform planului de muncă întocmit pentru perioada de toamnă și iarnă. Un loc de frunte în planul de muncă îl ocupă serile de întrebări și răspunsuri, joile tineretului, spectacole artistice, conferințe și altele.

Membrii diferitelor formații artistice se pregătesc intens în vederea celei de a doua etape a celui de al 7-lea concurs al formațiilor artistice de amatori. Dintre formațiile artistice cu activitate rodnică și cunoscută prin succesele obținute la prima etapă a concursului este brigada artistică de agitație care a ajuns pînă la faza regională. De curînd această formație și-a îmbogățit repertoriul cu un nou program intitulat „La drum cu brigada”, inspirat din viața nouă a satului. Spectacolul este alcătuit din numeroase scenete, cuplete, cîntece ca, de pildă: „Bună dimineața, viață”, „Ride colectivă-n soare”, „Brigada fruntașă”, „Hai la drum”. Printre cei mai talentați artiști se numără colectivștii Florian Mustață, Tinaela Oprea, Sica Spătaru, Ionel Păun, Fănică

Aldea și alții. Cu acest spectacol se va porni în turneu prin satele vecine.

IONEL TRIFU

★

Consiliul asociației sportive din G.A.C. „Vulturul” din comuna Zănești, raionul Buhuși, a obținut în acest an frumoase succese. Asociația cuprinde pînă în prezent 220 membri, dintre care 80 au fost înscriși în acest an.

În „Cupa agriculturii” ce s-a desfășurat în acest an, echipa de fotbal din comuna Zănești a jucat cu echipele din Tg. Neamț și Roman, iar în campionatul raional cu cele din Bodești, Buda, Podoleni, Racova și I.R.L. Buhuși. De asemenea, s-a organizat un concurs de volei, fotbal și ciclism, la care au luat parte 25 de tineri. Printre cei mai activi sportivi sint: Mihai Pascaru, Constantin Mindru, Ion Rotaru, Ion Grigoras și alții.

Recent, conducerea gospodăriei colective a cumpărat pentru sportivi echipament pentru sporturile de iarnă.

IANCU AXENTE

BIBLIOTECA

ȘI ÎNVĂȚĂMÎNTUL AGRICOL

Deschiderea învățămîntului agrozootehnic a ridicat în fața bibliotecii sarcina de a contribui la desfășurarea lui în bune condiții. În acest scop am căutat să completez fondul de cărți agrozootehnice pentru a satisface cerințele colectivștilor cursanți.

Acum, la început de an, studiind cu atenție programa analitică a cursurilor agrozootehnice de la gospodăria „Viața Nouă”-Ciocești, regiunea Argeș, am întocmit două liste bibliografice de recomandare.

La noi în comună sint două gospodării colective. Deoarece comuna este formată din trei sate mari: Birle, unde își are sediul gospodăria „Tudor Vladimirescu”, Ciocești și Mîndra, cu gospodăria „Viața Nouă”. La ambele gospodării au început cursurile agricole. La deschidere am participat cu un stand de cărți pentru împrumut, cărțile fiind recomandate de tovarășul inginer Liviu Popescu, lector la anul II, unde predă cultura plantelor de cîmp.

La cursul zootehnic am afișat o listă bibliografică de cărți zootehnice. Nu mă voi opri însă aici, deoarece cursanții de la viticultură anul I solicită cărți în legătură cu această problemă. Aici voi rămîne cu un stand de cărți privind această ramură de producție.

În locuri vizibile am pus fotomontaje cu aspecte din gospodării colective fruntașe. La sfîrșitul acestei luni vom organiza (e în curs de pregătire) o consfătuire cu cititorii pe tema „Creșterea sectorului zootehnic”. Cred că se va bucura de mare succes ca și cea anterioară pe tema „Folosirea porumbului ca nutreț”.

Cu sprijinul comitetului comunal de partid și a comitetului executiv al sfatului popular, biblioteca va organiza la începutul lui decembrie sărbătorirea frunțașilor din gospodărie, care sint și cititori frunțași.

Am relatat aici doar cite ceva din activitatea noastră. Învățămîntul agricol e abia la început. Cu timpul se vor ridica noi cerințe față de bibliotecă. Ne vom strădui să le rezolvăm și să informăm redacția cu alte aspecte din munca noastră.

M. LUNGEANU
bibliotecar

UN FAPT ȘI SEMNIFICAȚIA LUI

O după-amiază de toamnă tîrzie cernea din înălțimi fumurie lumina blîndă a soarelui.

Eram de serviciu și supravegheam în curtea școlii recreația elevilor. Și tot privind la virtejul nepotolit de rîsete și voie bună al copiilor, întreaga curte a școlii mi s-a părut o scenă uriașă pe care are loc un spectacol, neegalat în spontaneitate și sinceritate mesajului său, care vorbește despre o copilărie fericită, lipsită de griji...

...Eram atît de cufundat în reflecțiile mele încît nici n-am observat că se apropiase de mine un om în vîrstă, înalt, uscățiv, cu o privire pătrunzătoare și ageră. Șocotind că este un părinte care a venit să se intereseze de situația școlară a copilului său, i-am întrebat:

— Al cui părinte sînteți? Mi-am dat seama imediat că fără voia mea, întrebarea îi duruse. Mi-a răspuns încurcat:

— Eu... eu nu am copii... dar am venit să vorbesc cu dv., să vă cer părerea. Sint stuparul colectivei de aici, din Cernați. La început lucrurile nu au mers chiar atît de bine, dar prin strădanie și tragere de inimă, ele s-au îndreptat și astăzi merg de minune. Ei, dar vremea-i vreme și anii nu așteaptă... Eu sint bătrîn. Oricît aş vrea eu, prea mult nu voi mai putea lucra. Și atunci voi ieși la pensie. De aceea m-am gîndit să pregătesc din timp pe

cineva cu dragoste pentru albine. M-am oprit asupra elevului Nicolae Piroi. L-am văzut de multe ori lucrînd cînd ați venit la practica agricolă și mi-a plăcut de el. Cuminte și inimos băiat! Dv. ce părere aveți despre el? Doar îi sînteți și diriginte.

Ca să nu deslușească tremurul din glas din cauza emoției, i-am răspuns în cuvinte puține:

— Cred că nu ați greșit. Nicolae Piroi e chiar așa cum ați spus. Cuminte și inimos.

A cerut apoi să-i arăt notele și tare mult s-a bucurat cînd i-am dreptul numelui Nicolae Piroi și văzut numai note de 9 și 10.

— Strănic apicultor e el iasă! Deocamdată, în timpul lui liber îi voi împărtăși din cunoștințele mele, dar cînd va termina școala și îi va plăcea îl vom trimite la cursurile de specializare să știe mai mult ca mine.

Și luîndu-și rămas bun a plecat...

★

Va deveni actualul elev Nicolae Piroi stupar al colectivei? Timpul va da răspuns la această întrebare. Propunerea lui Văloada Ostaficiuc, stuparul colectivei din Cernați, raionul Tr. Severin, are adînci semnificații. Ea dezvăluie cît se poate de grăitor o trăsătură a profilului moral al omului nou.

Prof. VICTOR RUSU

DĂRUIRE

BIBLIOTECARA

Basarabi, gară și comună în raionul Medgidia. Venit dinspre București sau Constanța, personalul nu zăbovește aici mai mult de un minut. Așa a fost întotdeauna. A oprit un minut, a luat cu sine o mină de călători lăsând în schimb alții și a pornit-o mai departe pufăind zgomotos.

Sînt mai bine de 8 ani de cînd pe peronul acestei gări a poposit cu o servietă sub braț un om mărunt de statură, cu privirea brajină, visătoare. După înfățișare nu părea să aibă mai mult de 40-42 de ani. Nu cunoștea pe nimeni din partea locului și nu era cunoscut nimănui. Un om ca oricare altul, adus de trenul personal.

Cîteva minute mai tîrziu acest om, prezentîndu-se la sfatul popular, s-a recomandat simplu: Petcu Vasile. „Vin din partea Comitetului executiv al sfatului popular regional Constanța. Am primit sarcina să vă dau o mină de ajutor”.

Oamenii l-au primit cum nu se poate mai bucuroși. L-au găzduit gospodărește, i-au arătat comuna și l-au pus în temă cu o sumedenie de probleme. Una mai interesantă și mai importantă ca cealaltă. Locuitorii aveau nevoie de magazin universal, aveau nevoie de dispensar medical, de brutărie, de piață. Drumurile trebuiau pietruite, gardurile alinate, localul școlii nu mai corespundea cerințelor. Dar cite nu erau de făcut?

Oaspetele și-a notat tot. Din ziua aceea a fost aproape nelipsit din mijlocul acestor oameni hotărîți să schimbe în bine fața comunei lor. Unde era o greutate mai mare sau o problemă complicată ce necesita experiență și inițiativă, acolo era și comunistul Vasile Petcu. Strădania sa și a celorlalți comuniști cu care lucra cot la cot a început să se concretizeze în diferite realizări. Au fost pietruite cîteva străzi importante. S-au amenajat magazine de tot felul, a fost construit dispensarul, a fost amenajată piața. Căminului cultural l-a fost repartizat un local propriu, adecvat cerințelor. Totodată, se ducea munca pentru încheierea colectivizării agriculturii în comuna Basarabi.

Aproape doi ani a muncit Vasile Petcu în comună, ca delegat din partea sfatului popular regional. Apreciînd cum se cuvine dragostea și interesul manifestat de el față de comună și de locuitorii ei, aceștia l-au propus și votat ca președinte al comitetului executiv al sfatului popular comunal.

Din ziua aceea viața lui Vasile Petcu s-a contopit cu viața localnicilor. Și anii au trecut pe nesimțite unul cite unul. Comuna înflorea văzînd cu ochii. Muncind în gospodăria colectivă, oamenii trăiau din ce în ce mai bine. Aveau posibilități materiale superioare. Dar belșugul aduce întotdeauna și cerințe noi. Indeosebi de culturalizare. Iată de ce

la propunerea președintelui lor deputații sfatului popular comunal au analizat foarte adesea în sesiuni munca cultural-educativă de masă. Datorită acestui lucru la căminul cultural au început să se țină tot mai des conferințe pe diferite teme ca: „Avutul obștesc”, „Să ne cunoaștem și să ne însușim legile țării”, „Bogățiile soluului dobrogean”, „Apariția omului pe pămînt”, „Cum să ne educăm copiii” etc.

Și pentru că apreciază cum se cuvine importanța muncii culturale, președintele sfatului își găsește totdeauna timp să dea o mină de ajutor conducerei căminului cultural în frunte cu tovarăsa Georgeta Bosinceanu. Astfel, în una din zile el a studiat noul program al brigăzii artistice de agitație venind cu sugestii deosebit de valoroase. Altă dată a analizat planul de muncă trimestrial al căminului intervenind pentru completarea lui cu o serie de manifestări deosebit de utile. Așa a fost, de pildă, sărbătorirea frunțașilor gospodăriei colective făcută nu demult într-un cadru festiv. Sau întocmirea unui panou cu realizările gospodăriei colective și a frunțașilor ei, panou ce se găsește și astăzi în centrul comunei.

Tot Vasile Petcu a venit cu ideea organizării unei expoziții la căminul cultural. În cadrul expoziției, actualii participanți la învățămîntul agrozootehnic au putut vedea cu ochii lor ce înseamnă aplicarea și respectarea științei agricole.

„Cum stăm cu localul pentru cursurile agrozootehnice?”, „Ce materiale didactice și ajutoare conferințelor mai trebuie?”, „Cum se face predarea lecțiilor?” etc. Pentru a afla răspuns la aceste întrebări, președintele sfatului se interesează personal, la fața locului. Stă de vorbă cu activiștii culturali, cu lectorii și cursanții. Iată-l apoi pe același om conducînd un alt grup de activiști obștești: comisia de împăciuire. Deși din ce în ce mai puține la număr, sînt încă și asemenea pricini și impričinați. Înțelegem că răbdarea, cunoașterea oamenilor și a firii lor i-au fost de mult folos lui Vasile Petcu pentru a aplană din fașă neînțelegerile ivite între unii locuitori ai comunei. De doi ani de zile comisia de împăciuire din comuna Basarabi a rezolvat în sensul propriei sale denumiri absolut toate cazurile venite spre judecare.

Peste tot, oriunde s-ar afla, Vasile Petcu emană aerul omului preocupat, îndrăgostit de munca sa frumoasă, de comuna în care locuiește. Dacă astăzi comuna Basarabi e cunoscută în toată regiunea pentru realizările sale deosebite, pentru transformările petrecute în viața oamenilor, aceasta se datorește într-o măsură și comunistului Vasile Petcu, entuziastei lui dăruiri în muncă.

N. CREANGĂ

La Sivița — Galați există două evidențe complete ale colectivizărilor: una la contabilul gospodăriei colective și alta la bibliotecară. Scopul lor este diferit. Contabilul socotește zilele-muncă și împarte veniturile cuvenite. Bibliotecara gospodărește și dînsa un lucru de care colectivității nu se mai pot lipsi — ca de piine — cartea.

S-a vorbit în Sivița o vreme de ceea ce se cheamă colportajul cărții. Atunci bibliotecara bătea cu pasul ei mărunț ulița, cobora și urca partea de sat dinspre Bălți, ciocănea la porți, străbătînd o dată cu cartea traiectoria de la bibliotecă la casa omului. În evidența bibliotecii figurau atunci 1200 de cititori. Erau scotii printre ei și bătrîni și copii, toți cei care ascultau lecturile la cercurile de citit. Dar peste exact un an s-a petrecut fără zgomot ceva care nu poate scăpa unui ochi sensibil. Bibliotecara și-a rărit drumurile în sat. Numărul cititorilor e tot 1200. Dacă numărul a rămas neschimbat, se poate consemna însă o schimbare de esență. Cei 1200 vin acum singuri la bibliotecă. Cei 1200 pîdesc noutățile literare și, și le comunică reciproc. Nu se mai aude: „N-am timp. E departe”. Se vorbește de o pasiune a cititului. De unde se vede că timpul și distanța au alte dimensiuni cînd iubești mult ceva.

Intr-o casetă la bibliotecă se află, întocmite de bibliotecară, fișe de lectură pe brigăzi, cu numele brigadierilor, ale șefilor de echipe, ale oamenilor din echipe. Parametrii fișelor sînt: locul de muncă — și de aici posibilitatea de a recomanda cărțile necesare, profesia fiecăruia, preferințele literare.

„Preferințe literare” la Sivița... Cînd rostim des un cuvînt uităm uneori cu totul de data lui de naștere. Cum se întîmplă acum de pildă. Săfticăi Șoimu, de felul ei in-

grijitoare de păsări, îi plac broșurile științifice. A întrebat-o într-o zi pe bibliotecară: „Au trăit cu adevărat Adam și Eva?” Bibliotecara i-a răspuns în felul ei, adică scoțînd broșura din raft. În fișa Săfticăi se află un titlu care lămurește povestea lui Adam și Eva. Deasupra și dedesubtul lui alte două titluri: „Păsările de apă” și „O nouă metodă de adăpostire”. Preocupările actuale ale crescătoarei de păsări ne apar astfel în toată complexitatea lor.

Bibliotecara nu mai duce prin urmare cărți. Ofensiva cărții a dat locul ofensivei cititorilor. Bibliotecara organizează în schimb acțiuni cu cartea. Așa i-a pus pe cursanții din anul II de la învățămîntul agrozootehnic să le arate celor din anul I în ce chip le-a folosit lor ce au învățat.

Alexandru Năvălici și Grecu Dumitrache, legumicultorii, au arătat că făcînd pătule de gunoi pentru răsaduri au putut transplanta cu o lună mai devreme răsadurile de roșii în cîmp. Tănase Ilie, cel mai bun crescător de porci, invitat de bibliotecară le-a vorbit începătorilor despre — cum a obținut el, aplicînd cu fidelitate indicațiile cărții, 14 purcei de la o scroafă.

Acum fata asta inventivă, pe numele ei Maricica Brînză, se gîndește la altceva. După primele lecții, la cercurile agrozootehnice se va ține, cu sprijinul inginerului argonom, un concurs: „Cine s-a pregătit, răspunde”.

Ne întorcem din nou la casetele cu fișe. Spicuim: Echipa I, brigada I: 43 de colectivști, 43 de cititori. Echipa a II-a, 47 de membri și tot atîți cititori. Din echipa a III-a doi nu sînt încă înscrși în fișe.

„Și nu sîntem la contabilitatea gospodăriei, ci la bibliotecă. Iar în față nu ne stă contabilul, ci bibliotecara.

V. TOSO

COMBINATUL CHIMIC DIN CRAIOVA

În Oltenia ca și în Moldova sau în Dobrogea — ținuturile cele mai sărace, cele mai bîntuite de boli și de întuneric neștiinței în trecut — ție se oferă azi imagini impresionante, vii ale minunatelor transformări înfăptuite în anii puterii populare.

La Țicleni petrolul ascuns de veacuri în adîncimi a fost scos la lumină începînd de numai zece ani. Acolo, 95 dintr-o sută de sondori și 70 dintr-o sută de ingineri sînt de pe meleagurile oltenesti. Unii sînt de la Tîrgu-Jiu, azi puternic centru petrolier și de industrializare a lemnului; alții sînt fii de mineri de la Rovinari.

Craiova, vechea cetate a Banilor Olteniei, crește reinnoită, an de an mai splendidă. Chiar de la bariera Severinului încep să se înșire blocuri noi în culori pastel. Aici locuiesc azi muncitorii, inginerii și tehnicienii combinatului chimic, una din mîndriile patriei.

Urcat pe cel mai înalt turn al combinatului, de la 50 de metri înălțime, deslușești bine proporțiile masive ale coșurilor, clădirilor, rezervoarelor ca niște masive baloane înfipte pe picioare de beton.

Jos scrișnesc macaralele, duduie tractoarele și mașinile; freamătă munca e sute de oameni: constructori, montori, instalatori, chimiști, care pregătesc clipa cea mare cînd va începe să bată inima uriașului de la Craiova.

Coborît pe pămînt, vuietul șantierului te cuprinde și nu-ți dă răgaz de gîndire. Te oprești cu admirație în fața fiecărui obiectiv. Iată, de pildă, turnurile de ră-

cire a apei. Aici, în scopul economisirii unui volum mare de lemn de rășinoase s-a adoptat soluția de construire cu ajutorul plăcilor de azbociment. Te impresionează gradul înaintat de utilizare a prefabricatelor. Majoritatea lucrărilor de construcții sînt realizate cu elemente prefabricate din beton și din beton armat.

Constructorii vorbesc cu mîndrie despre folosirea cofrajelor glisante la turnarea betonului în structura de rezistență a turnurilor de granulare. Prin această metodă se realizează o performanță record la betonarea lor. Constructorii au reușit, de asemenea, să generalizeze pe șantier și o altă metodă modernă. Este vorba despre folosirea panourilor de cofraj din plăci fibrolemnoase, confecționate chiar la locul de muncă, astfel încît să permită o refolosire maximă.

Metode moderne, inițiative, inovații se înmănunchiază armonice. „O zi pe săptămînă să lucrăm cu material lemnos economic” — au hotărît dulgherii. Inițiativa lor a prins viață. În frunte s-au aflat dulgherii Vasile Chirvăsuță, Valentin Doană și Georgescu Marin; sute de metri cubi de scîndură de brad au fost economisiți. Au fost efectuate săpături pentru rețelele de alimentare și canalizare cu pereții înclinați; s-au eliminat cofrajele la betoanele turnate la conductele de canalizare executîndu-se lucrările o dată cu săpăturile. Ce înseamnă aceasta o arată cifrele: scîndura economisită numai de la 30 000 mp de cofraje este suficientă pentru turnarea betoanelor la aproape 300 de apartamente de locuințe.

O dată cu lucrările de construcții se desfășoară și montajele instalațiilor. „Nouă, — spune comunistul Birsan Eugen, șef al unei echipe de montori — ni s-a incredințat o sarcină de mare răspundere: montarea compresoarelor, utilaje deosebit de importante în procesele de producție”. Totul este impresionant aici: munca celor care așează cu precizie fiecare utilaj, fiecare piesă la locul ei pe fluxul tehnologic, activitatea țevărilor conduși de comunistul Ciupertea Pavel, care construiesc păienjenișul de conducte. Alături de aceste două echipe pe panoul de onoare sînt înscrise, la loc de cinste, numele montorilor din brigăzile conduse de comunistii Andrei Dumitru și Firmanciuc Bogdan.

Secția de ceramică neagră a cooperativel „Libertatea” din comuna Marginea Rădăuți, regiunea Suceava. În fotografie: discuții asupra noilor modele ce urmează a fi lucrute pe piață.

Să mai bată soro vîntul, dac-o vrea...

Foto: T. IOANES

La izvorul ARIESULUI

Convoaie de căruțe cu coviltir, nesfirșite convoaie, aceasta era imaginea tipică pentru Țara Moților în urmă cu aproape două decenii.

Moții ciubărari plecau cu căruța, ticsită de ciubere, pînă sub bolta coviltirului, băgate unul în altul, plecau cu calul de hăț, plecau pe jos cu ciuberele și donițele în spate. Un om, un cal, o brîncă de fin și cîteva ciubere. De veacuri, prin defileul stîncilor Apusenilor, pe firul Arieșului în jos, bătînd drumurile de piatră și de noroi, drumuri pîndite de primejdii — moții au coborît cu căruța cu mîrtoaga, ori ei singuri, spre „țară”. Cuvîntul acesta „țară” cu sensul de cîmpie, de ogoare mînoase, a însemnat întotdeauna pentru moț o comoară, o oază la ale cărei bunătăți și belșuguri greu se putea ajunge... Iarnă sau vară, el făcea ciubere, donițe, butoaie, fluiere și pleca cu ele „pă țară” ca să cumpere, pe ele, griu și cucuruz. Ei treceau prin sate strigîndu-și marfa. Rătăceau și prin orașe, cu lunile, ajungînd pînă la Dunăre și Constanța, strigînd într-una: „re-parr butoaieeee!”.

Singurul lucru bun din aceste îndelungate drumeții prin țară era acela că moțul „frecîndu-se de atîta amar de lume”, devenea un om iscusit, înțelept. Ideile socialismului au găsit aici în Țara de Piatră, în inima și sufletul moțului, un teren bun, în care au prins rădăcini adînci. Moții nu mai lucrează azi fiecare la șura lui, la atelierul lui, ci în ateliere colective, la cooperativele de producție meșteșugărească. Asta e cotitura cea mai mare în viața lor. La Albac, în satul Păltiniș, a luat ființă o secție mecanizată de fabricat putini, butoaie și altele. În comuna Avram Iancu, acolo sub muntele Biharia, există altă secție de putini și butoaie, iar la Săcătura, una de ciubere și cofe de lemn. În ele lucrează cîteva sute de familii de ciubărari, îndeletnicîndu-se cu noile procedee, cu noile mașini și utilaje pentru prelucrarea lemnului, care funcționează pe bază de curent electric. O dată cu mașinile, cu dezvoltarea producției industriale, a apărut și lumina electrică în satele moțești.

Ciubărarul Ion Leahu, zis Joj, care practică dogăritul de cînd se știe, lucrează la încheiatul butoaiei, într-un colț al halei „fabricii” din comuna Avram Iancu. În preajma lui sînt cîțiva tineri. E un bărbat înalt, cu mustață tutunie, poartă niște ochelari cu ramă de fier. E unul dintre muncitorii cei mai îndemînați. Are 10 copii. Cu el, aici lucrează Ion în vîrstă de 23 de ani și Nicolae în vîrstă de 25 ani. Are o fată, Agafia, care a absolvit o școală tehnică textilă. Un puști, Augustin Leahu a lui Ion Huh, stă tot

timpul pe acolo să învețe de la bătrîn. De la badea Joj, tinerii aceștia, care s-au născut și au crescut o dată cu Republica, învață nu numai meseria, află totodată nenumărate istorisiri și isprăvi din îndelungatele lui călătorii. A umblat prin toată țara, ca de altfel și ceilalți ciubărari mai vîrstnici din atelier: Ion Pogan, Iosif Soica, Nicolae Fiț a Toali, Cîrjă Augustin, — și-ți poate descrie cu amănunte pitorești orașele mari ale țării, satele din Dobrogea, Bărgan, Vlașca și Ialomița. Irzestrat cu un ager spirit de observație, el descrie realitățile de ieri și azi, cu viziunea unui istoric. Existența acestui colectiv, a atelierului cu mașini, a provocat o cotitură în viața și obiceiurile lor. Cînd badea Joj lucra în șura lui, avînd ca unelte o secure, o mezdreală, un cuțit și un măiug, îi trebuiau 3—4 zile să facă un butoi. Acum face 4—5 într-o singură zi. Pentru ele ciubărarii primesc preț bun. Transformările petrecute în viața lor au schimbat și mentalitatea moțului, generalizînd pe aceste plaiuri noi obiceiuri și îndeletniciri. Este impresionantă constatarea că în comună, azi fără analfabeți biblioteca numără vreo 6 000 de volume și 1 154 de cititori activi și că funcționează 22 cercuri de citit. Și dacă vezi cum tînărul dogar Petru Cioica, vine din satul lui, Tîrsa, și încarcă de la bibliotecă în desagi cărțile și le urcă în virful muntelui cu calul, iar secretara organizației de bază, Sofia Voinea, din același sat, vine de la 8—10 km. cu tinerii și cu „bătrînii” la film, nu te mai minunezi că în Avram Iancu sînt echipe artistice, echipe de volei și fotbal. Știți cîte sate are comuna Avram Iancu cu cele 1 005 gospodării ale sale? 38 de sate pe o rază de aproape 30 km. Pe timpul regimului burghezo-moșieresc aici funcționau doar două școli cu patru cadre didactice, iar numărul copiilor școlarizați de-abia trecea peste o sută. În anii puterii populare au luat ființă încă patru școli de 4 ani și două, cu clădiri noi-nouțe, de 8 ani unde cei 521 de elevi primesc lumina învățăturii de la 26 de cadre didactice. Nu mai vorbim despre faptul că aici, unde n-a călcat picior de doctor în trecute vremuri, astăzi există dispensar, staționar cu paturi, doctor, dentist, felceri, moașe, surori.

Te desparți de Țara de Piatră, dar pe oamenii ei nu-i poți uita. Imaginea lor îți rămîne vie, clară ca și a locurilor unde viețuiesc. Oamenii aceia harnici și iscușiți, cu chipurile pietroase și cu priviri care te străpung tot așa cum străpung stîncile munților albastru limpede al cerului, îți rămîn pentru totdeauna în minte.

V. CABULEA

tehnic, privind schema de
binatului îți dai seama de
e care îl va spune uriașul
on crescut în inima Olte-
himia a găsit o casă bună.
cozile în mii de fire, care,
in mașini moderne, se vor
ăruiască țării produse mi-

e cu azot sînt o hrană in-
ntu ogoarele nesfirșite ale
ca ne învață că o tonă de
azot face ca sporul de
ar să fie de 20 tone de
one grăunțe de grîu de
tone de sfeclă de zahăr.
e cu îngrășăminte azotoase
ci spre toate colțurile țării.
cu cristale albe de azot vor
scă recolta ogoarelor.

alt produs al combinatului
în procesul de fabricație a
plastice și de asemenea
chimic eficace.

polivinil este un produs
important pentru fabricarea
zi de adezivi — substanțe
itorul cărora se lipeșc di-
— sau lianți — substanțe
stență diferitelor soluții sau
ste produse înlocuiesc cu
uietele și soluțiile apoase de
etat de polivinil se produc
e care au o bună aderență,
orm, au un aspect plăcut.
industria lemnului, pielărie,
ste tot acest produs al chi-
este tot mai util, tot mai
combinat chimic îl va oferi
ți însemnate.

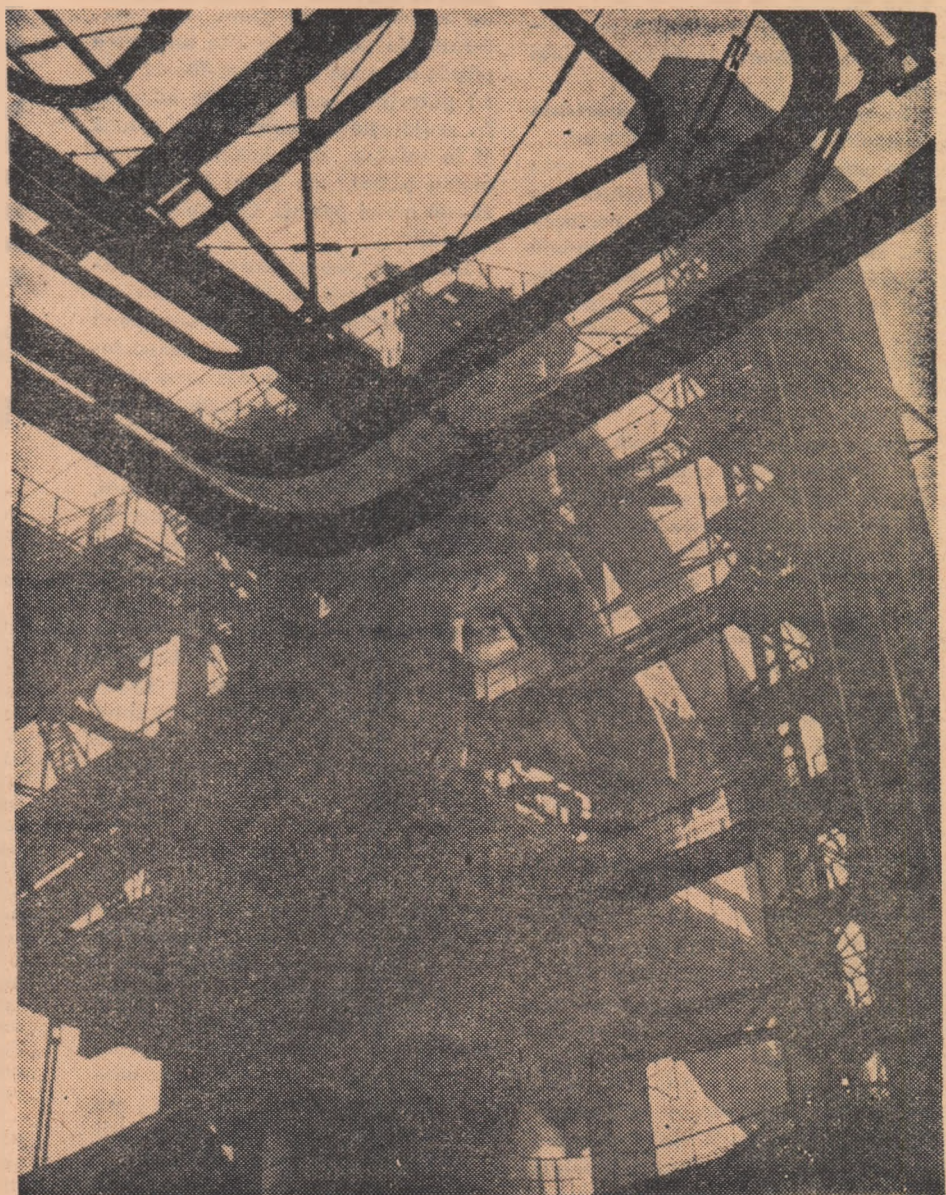
cut în inima Olteniei va
ări minunate roade izvorite
naturale ale Olteniei, trezite
irnicia muncitorilor, tehni-
nerilor noștri. Atîrnată un-
cui ruginit, cobilița olte-
o amintire dureroasă a trec-
cat. Presentul vorbește viu
Picleni, Rovinari, Turnu-Se-
n, în întreaga Oltenie, din
ogată și mai fericită.

S. SIGARTĂU

EU AȘA M-AM LĂUDAT

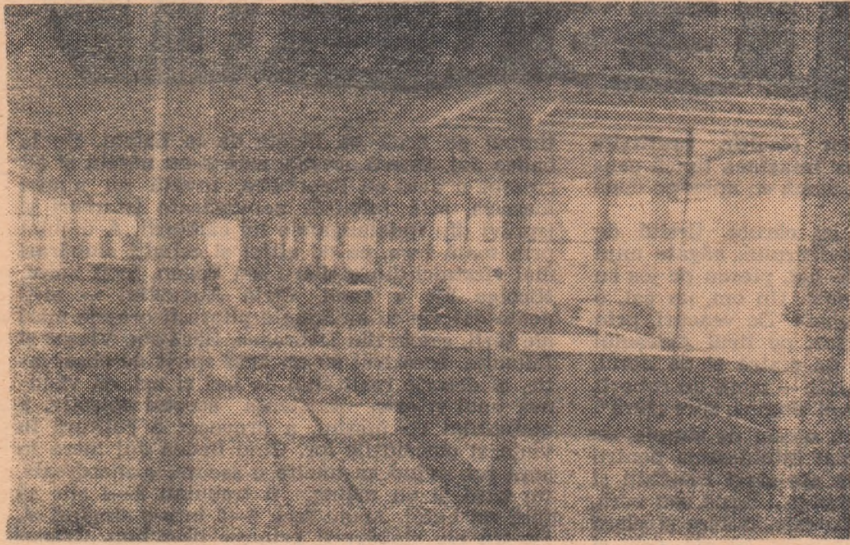
Crenguță de măr rotat,
călător prin altu sat,
eu așa m-am lăudat:
la noi în gospodărie
într-un spic două-or să fie;
cînd veni drăguța vară
și combine secerară,
de rușine rămăsei
că era un spic... cît trei!
Și-apoi tot așa le-am spus
că struguri ca la noi, nu-s
și că-n toamnă vor avea
ciorchinași cît căciula...
cînd colo-ntrec feldera!
Și boaba de pe știulete
iar m-o rușinat, băiete —
că nu fu cît aluna,
ci mai grasă ca pruna
și galbenă ca luna;
luna-i galbenă de rază,
boaba-n ea aur păstrează
c-am lucrat din zori în seară,
cu brigada-n cîmp afară —
(fac cum fac și dau de bai,
no, că iar mă lăudai!)
Bine-i șade omului
să-l fălească munca lui,
el să tacă
și să facă
piine și din piatră seacă
și la noi făcurăm, frate,
lîngă piine cele toate;
mă păscu din nou păcatu
și-ncepui cu lăudatu...
mai bine să le-arăt satu!

Auzit în comuna Bogata,
regiunea Cluj, de ION SOCOL

Furnalul numărul 1 de 700 metri cubi de la combinatul siderurgic din Reșița-

Un grajd modern pentru taurina.

LUMINA SOLARĂ ȘI PRODUCTIVITATEA ANIMALELOR

Deși, prin metodele științifice de creștere, animalele trebuie adaptate cât mai bine la condițiile naturale de climă în care trăiesc, totuși nu ne putem lipsi de adăposturi pentru ele. Adăposturile sau grajdurile apără animalele de influențele răufăcătoare din afară (vânturi, ger, ploaie etc) și le creează, mai ales pe timpul iernii, condiții cât mai bune de viață, în vederea obținerii unor producții sporite.

Pentru ca să poată corespunde cât mai bine cerințelor de viață ale animalelor cât și ale oamenilor în timpul cât le îngrijesc, grajdurile trebuie să îndeplinească mai multe condiții, printre care și acelea de a fi luminoase și bine aerisite.

*

Numeroasele cercetări și experiențe, precum și observațiile din practică, au arătat încă de mult timp că lipsa de lumină pune în pericol nu numai productivitatea animalelor, ci chiar sănătatea și viața lor.

În această direcție, o importanță deosebită o are lumina soarelui.

Se știe că lumina soarelui este compusă din mai multe feluri de raze, unele colorate (roșii, portocalii, galbene, verzi, albastre, indigo și violet), ce se văd cu ochiul liber, iar altele invizibile pentru ochi (razele infraroșii, ultraviolete etc.). În același timp, lumina solară are trei proprietăți: luminoasă, calorică și chimică.

Razele luminoase pătrund adânc sub piele — cîteva centimetri — și produc acolo ridicarea temperaturii cu cîteva grade. Aceste raze au efecte foarte importante și asupra singelui, ajutînd la înmulțirea globulelor roșii. Dacă aceste globule nu sînt ajutate să se înmulțească, animalului îi scade pofta de mîncare și slăbește.

Razele infraroșii provoacă o încălzire foarte puternică a pielii, de unde această căldură este transportată în restul corpului și deci animalul nu mai trebuie să ardă din rezervele sale pentru a produce căldură.

Razele ultraviolete au o acțiune chimică foarte pronunțată și hotărîtoare asupra schimbului de substanțe minerale din organism. De asemenea, vitamina D., atît de importantă, în special pentru animalele tinere, nu lucrează decît sub influența acestor raze. Razele ultraviolete ajută foarte mult la vindecarea rănilor și omoară foarte multe feluri de microbi, cum ar fi ai tuberculozelor, diftericilor, holerei, tifosului etc.

Față de importanța pe care o are lumina solară în viața animalelor, s-au luat măsuri ca și în mediul artificial — în adăposturi — aceasta să pătrundă în cantitate suficientă. S-au făcut experiențe și calcule științifice pentru ca să se stabilească necesarul de lumină din adăposturi, pentru fiecare specie și categorie de animale. Ținîndu-se seama că prin ferestre se pierde cea mai mare parte din căldura dintr-un grajd, cum și de necesarul de lumină, s-au stabilit niște rapoarturi între suprafața geamurilor și suprafața adăpostului, după care constructorii se conduc la stabilirea numărului și mărimilor ferestrelor la un adăpost ce se construiește. Astfel la grajdurile de vaci, pentru fiecare 12 metri pătrați de suprafață de adăpost, se cere un metru pătrat de geam; la adăposturile de păsări, pentru 8 metri pătrați trebuie un metru pătrat de geam; la adăposturile de porci la îngrășat la 20 metri pătrați, un metru pătrat de geam, iar la maternitățile de scroafe cîte un metru pătrat de geam la fiecare 10—12 metri pătrați de suprafață de adăpost. În grajdurile animalelor de muncă și în saivane se calculează cîte un metru pătrat de geam la fiecare 25—30 metri pătrați de suprafață de adăpost.

Dar a se ține seama numai de acești coeficienți de luminozitate, nu este destul pentru o luminare bună a unui grajd. Luminarea adăposturilor mai depinde de așezarea grajdului față de punctele cardinale. Într-un grajd orientat cu axul său lung în direcția nord-sud, razele solare pătrund mai adînc, în cursul iernii, lucru foarte important, deoarece în această perioadă animalele se scot foarte puțin afară. De asemenea, luminozitatea este mai mare cînd aceeași suprafață de geam este formată din ferestre mari, decît atunci cînd se face prin mai multe ferestre mici. Ea mai depinde și de felul cum sînt așezate ferestrele: cînd ele sînt așezate sus, razele solare pătrund mai adînc, luminînd mai bine.

Luminarea unui grajd mai depinde foarte mult și de culoarea cu care este vopsit în interior. Varul alb reflectă 60—80 la sută din lumina ce o primește; culoarea galbenă reflectă numai 40 la sută, iar cea neagră reține razele de lumină. De aceea grajdurile se văruiesc totdeauna cu var alb în interior și nu este bine cînd unii colectivități fac cîte un brîu negru în scopul de a nu se mai cunoaște murdăria de pe pereți.

Dr. MIRCEA GRIGORIU
Institutul de cercetări zootehnice

FOLOASELE ÎNSĂMÎNȚĂRII ARTIFICIALE LA ANIMALE

Veacuri de-a rîndul, animalele domestice s-au înmulțit — așa cum se înmulțeau și în starea de sălbăticie — prin monta naturală. Cu vremea, însă, oamenii au început să-și dea din ce în ce mai bine seama de dezavantajele menținerii neschimbate a acestui fel de înmulțire. Adesea animalele se îmbolnăveau în masă, rezultau uneori produși necorespunzători etc. În urma cercetărilor întreprinse s-a ajuns în fine la descoperirea și punerea în aplicare a metodei însămînțării artificiale la animale.

În țara noastră, datorită avantajelor mari pe care le prezintă, această metodă a fost extinsă și se folosește la un număr din ce în ce mai mare de animale. S-a ajuns, de pildă, ca într-un singur an, 1962, să se însămînțeze peste 3 500 000 oi. La vaci, însămînțarea artificială a început în țara noastră, în 1953, cînd s-au însămînțat 14 000 vaci pentru ca în anul 1962 să se însămînțeze peste 600 000 vaci. Totuși extinderea metodei însămînțării artificiale a întîmpinat la început unele greutăți și chiar azi se mai întîlnește pe alocuri o anumită rezistență din partea unor crescători de animale. Circulau înainte o serie de credințe greșite și anume că viței „din seringă” ar ieși molatici, anormali. O dată cu apariția primilor viței din însămînțări artificiale, aceste credințe s-au spulberat. Nu numai că viței „din seringă” nu sînt anormali, dar ei sînt mult mai frumoși și mai bine dezvoltăți decît cei rezultați din monta naturală.

În ce constă metoda? Taurii sau berbecii sînt ținuți în centre speciale de însămînțare artificială, complet separați de vaci sau de alte animale, și în condiții din cele mai bune de furajare, îngrijire și întreținere. Aici se recoltează sămînța de la ei, se controlează calitatea ei la microscop și se prepară într-un anumit fel în laborator, se conservă la gheață și se trimite la distanțe mari (70—80 km și mai mult) la punctele de însămînțare. Aici, tehnicienii însămînțători o însămînțează la femelele în călduri.

Care sînt avantajele acestei metode?

În primul rînd, prin însămînțarea artificială se înlătură complet contactul dintre femelă și mascul (taur și vacă, berbec și oaie etc.) preîntîmpinîndu-se astfel îmbolnăvirea animalelor cu o serie de boli. Astfel într-o serie de raioane de la noi din țară exista o boală care se ma-

nifesta prin avort (lepădare) în primele 2—3 luni după montă. Boala se numește trichomoniază și se transmite prin monta naturală de la taurul bolnav la vacă și invers. Acolo unde s-a introdus însămînțarea artificială la vaci, boala nu mai apare.

În al doilea rînd, însămînțarea artificială permite îmbunătățirea rapidă a raselor de animale. Este de ajuns să arătăm că dacă de la un taur folosit la montă naturală se pot obține într-un an 60—70 viței, de la același taur folosit la însămînțări artificiale se pot obține în medie, într-un singur an, 1 000—1 500 de viței. Prin urmare, în loc să hrănim și să construim adăposturi pentru 15—20 tauri, hrănim și îngrijim bine 1—2 tauri de valoare (tauri frumoși ca exterior și de mare valoare zootehnică, proveniți din vaci cu peste 4 000 litri lapte pe an). S-a constatat, de altfel, că taurii din vaci bune de lapte trase vit această calitate și la fiicele lor. La felul acesta prăsila obținută va fi superioară părinților. Juninci vor da o cantitate mai mare de lapte decît mamele lor.

Același lucru se poate spune și despre oi. Un berbec montează natural într-un sezon de montă 60—70 oi. De la același berbec folosit la însămînțări se pot însămînța artificial 800—1 000 oi într-un sezon de montă, fapt care ajută la grăbirea transformării oilor cu lînă groasă în oi cu lînă fină și semifină. Folosind însămînțarea artificială în masă la oi în G.A.C.-urile din regiunea Dobrogea, numai în cîteva ani s-a reușit să se transforme oile cu lînă groasă în oi cu lînă semifină și fină. Aici s-au folosit numai berbeci de mare valoare din rasele merinos de Palas, Caucaz și Stavropol.

Dacă mai adăugăm că oamenii de știință au reușit să găsească metode prin care sămînța taurilor se poate conserva mai mulți ani sub formă înghețată, la minus 196° C (temperatura azotului lichid), fără să dăuneze acesteia, ne putem da seama de marile avantaje ale acestei metode.

Iată de ce această metodă eficientă în îmbunătățirea raselor de animale cunoaște astăzi o puternică răspîndire în țara noastră.

Dr. VASILE OȚEL
șef de laborator la Institutul de cercetări zootehnice

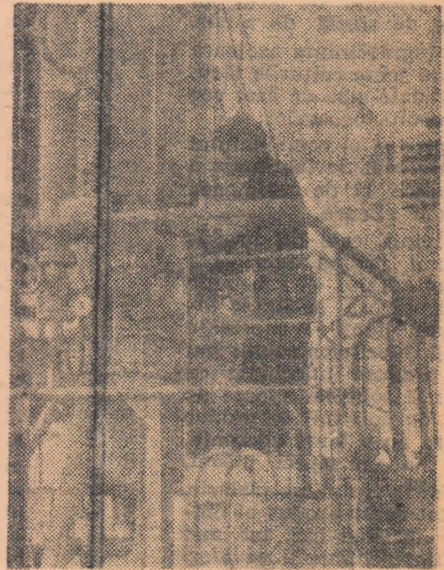
DROJDIA FURAJERA

Industria noastră chimică pune la dispoziția agriculturii cantități tot mai mari de îngrășăminte chimice, biostimulatori și medicamente de uz zooveterinar, substanțe pentru combaterea insectelor, buruienilor, rozătoarelor.

Pe lîngă acestea, chimiștii noștri depun strădanii susținute să producă pe cale industrială și hrană pentru animale. Un prim succes în această direcție a și fost obținut prin fabricarea drojdiei furajere. O vizită la Fabrica de celuloză și hîrtie din Zărnești ne oferă prilejul să facem cunoștință cu felul cum se fabrică acest valoros produs. Cercetări îndelungate au scos la lumină posibilitatea folosirii unui reziduu rezultat din fabricarea celulozei. Este vorba despre leșia bisulfitică reziduală, obținută din prelucrarea lemnului, care pînă nu de mult era evacuată o dată cu apa industrială.

În zeci de ani de cînd funcționează această fabrică, s-au irosit cantități imense de reziduu. Iată însă că începînd din anul trecut, cînd s-a construit aici o instalație modernă de fabricare a drojdiei furajere, leșiile bisulfitice reziduale se folosesc în întregime.

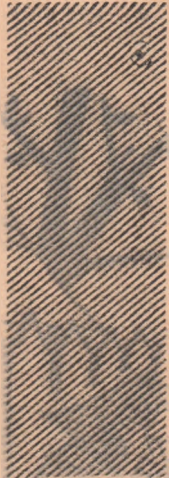
Scrisorile primite de la diferite gospodării agricole de stat și colective scot în evidență efectele obținute prin îmbogățirea hranei animalelor cu drojdie furajeră. Compoziția ridicată de proteine oferă acesteia excelente căli-

Secția de fabricare a drojdiei furajere de la Fabrica de celuloză și hîrtie din Zărnești, regiunea Brașov

tăți nutritive nu numai pentru animale și păsări, ci și pentru pești. Experiențele făcute au arătat că păsările hrănite cu drojdie furajeră în timpul iernii își dublează capacitatea de a oua, iar porcii cresc în greutate în medie cu 0,900 kg pe zi. În piscicultură acest produs se folosește cu rezultate bune la alimentarea puietului de păstrăv.

Instalația de foraj de tip 4-LD-150 B de producție românească a fost apreciată de către vizitatorii a numeroase târguri internaționale unde ea a fost expusă.

PREZENTE ROMINEȘTI *peste hotare*

Muzică populară românească pe un disc american

Un disc recent sosit la București, de pe îndepărtatele meleaguri ale Americii, dovedește o dată mai mult prețuirea de care se bucură pe toate meridianele globului, folclorul românesc, originala muzică populară creată de-a lungul veacurilor de poporul nostru.

Discul — difuzat de celebra casă de discuri americană „Columbia”, în cadrul ciclului său de imprimări dedicate creației populare cuprinde 35 din cele mai reprezentative genuri de folclorul românesc. Imprimările — bucurându-se de interpretări de înalt prestigiu, sint selectate de profesorul Tiberiu Alexandru, cercetător al Institutului de folclor și etnografie al Academiei R.P.R., din arhiva Institutului de folclor bucureștean.

Încercând să surprindă în cursul unei ore de imprimări pe care o oferă iubitorilor muzicii, piese pe deplin caracteristice ale folclorului nostru, redactorii discului au difuzat câteva semnale de tulnic și buciom, o gamă variată de lucrări aparținând

folclorului obiceiurilor — cunoscutul colind „Pleca june într-un vinat”, cîntece de muncă, cîntece de nuntă, cîntece funebre, cunoscutele jocuri populare — Ursăreasca, Ca la Breana, Ardeleana pe trei, Jocu cu fete, Purtata fetelor, Hora lui Damian, o suită de frumoase doine din multe regiuni ale țării — (Cucule penele tale, De codru, S-auzi mîndro pițigoiul, Mă uitai spre răsărit), trei celebre balade — (Bogatul și străinul, Colo sus pe munte verde, Iovan Iorgovan), câteva lucrări culese din repertoriul lăutăresc.

Ascultînd cele 35 de lucrări ale discului, captate cu o deosebită grijă pentru acuratețea acustică, citînd ampla prezentare muzicologică care însoțește discul, redactată de prof. Tiberiu Alexandru și folcloristul englez A. L. Lloyd, iubitorii din occident ai muzicii vor avea posibilitatea audierii unei reprezentative „antologii sonore” care le va dărui o frîntură din bogatul tezaur al creației populare rominești.

I. SAVA

ȚĂRANII DIN VENEZUELA ALEG CALEA LUPTEI

La 1 decembrie, în Venezuela s-au desfășurat alegeri prezidențiale și parlamentare. Președintele partidului „Acțiunea democratică”, R. Leoni a fost ales președinte al țării el urmînd să-și preia funcția la 1 Martie 1964. Partidul lui Betancourt, fostul președinte al Venezuelei este, așadar, din nou la cîrma țării...

Romulo Betancourt a venit la putere în Venezuela în 1959. Țara se afla pe atunci după dictatura de zece ani a lui Marcos Perez Jimenez, un tiran de o ticăloșie fără margini, care a scos din țară 250 milioane de dolari pînă în momentul cînd a fost răsturnat. Partidul lui Betancourt își luase angajamentul să desfășoare reforme democratice, să pună capăt jefuirii țării de către monopolurile americane etc. Speranțe mari și-au pus în regimul Betancourt țărani, cărora li s-a promis îndeplinirea reformei agrare.

Toate speranțele oamenilor muncii s-au năruit însă rînd pe rînd. Petrolul Venezuelei se află aproape în întregime în stăpînire străină. Profiturile obținute în Venezuela în 1961 de firmele americane au trecut de un miliard de dolari, în timp ce datorile către monopoluri au ajuns la o sumă uriașă. (După unele calcule 66 de dolari pe cap de locuitor). Despre libertățile democratice promise vorbesc închisorile și execuțiile, iar despre îndeplinirea reformei agrare mizeria de neînchipuit a maselor țărănești. Marii proprietari de pămînturi care reprezintă 2 la sută din populația sătească au în stăpînire 75 la sută din pămîntul arabil al țării. Multe din marile moșii datează de pe vremea colonială. Cum au fost ele înghebate, se știe: cuceritorii au alungat de pe pămînturile lor străvechi pe băștinași și s-au declarat stăpîni.

Ca să arunce praf în ochii țărănilor, regimul Betancourt a proclamat reforma agrară. O reformă care nu schimbă cu nimic situația țărănimii, deoarece lasă neatinsă proprietatea moșierească. Din loturile necultivate ale statului și din unele proprietăți răscumpărate de la latifundiași au fost improprietărite abia... 9.800 de familii. În acest ritm, pentru îndeplinirea reformei agrare ar fi necesar nu mai puțin de 25 de ani. Ministrul Agriculturii care el însuși este un mare moșier, n-are nici un interes să grăbească împărțirea pămînturilor. Practic, chiar și reforma agrară, așa ciuntită cum este, a fost oprită. S-a redus și programul de credite pentru țărani, or,

fără credite aceștia nu-și pot menține gospodăria. Ce pot face sutele de mii de țărani lipsiți de pămînt? Ca și în alte țări din America latină, în Venezuela există așa-numitul sistem „aparceria”, adică lucrarea pămîntului în dijmă și în care proprietarului îi revine cel puțin jumătate din recoltă. O altă formă de exploatare a țărănimii este arenda. Pentru plata ei țăranul dă aproape întregul venit pe care îl poate realiza pe lotul arendat.

Și pentru țărani din Venezuela se potrivește zicala larg răspîndită în America latină: „oameni fără pămînt și pămînt fără oameni”. Din vina marilor proprietari suprafețe uriașe de pămînt stau nefolosite în timp ce țărani rătăcesc de pe un domeniu pe altul, în căutarea unui petec de pămînt pe care să-l lucreze.

Campania electorală care s-a desfășurat recent a arătat încă o dată poporului că nu are ce aștepta de la guvernanți. „Oricare ar fi rezultatele alegerilor, ele nu sînt altceva decît o înșelăciune menită să permanentizeze domnia forțelor antipopulare” — se arată în declarația Comitetului Central al Partidului Comunist din Venezuela. De fapt a fost o campanie pentru a reprima orice împotrivire față de măsurile samavolnice ale guvernului, o campanie care urmărea ca prin teroare să înfricoșeze poporul. Principalele forțe ale opoziției — Partidul comunist și Mișcarea revoluționară de stînga au fost excluse din alegeri, ele fiind nevoite să-și ducă activitatea în ilegalitate. Dar cu toate măsurile de reprimare, lupta de eliberare cunoaște un avînt continuu. Țărani au început să-și facă dreptate singuri, intrînd pe pămînturile ce li se cuvin. Mișcarea de partizani se lărgește tot mai mult, transformîndu-se într-o armată de eliberare națională. Din refuzul populației de a se înscrie în listele electorale, din acțiunile pline de curaj ale patrioților, se vede clar că poporul din Venezuela este hotărît să-și ducă lupta pînă la capăt.

E. MARTON

În cadrul programului „Alianța pentru progres” țările Americii Latine au suferit mari pierderi. Aceasta au contribuit împrumuturile contractate care reprezintă o povară grea pentru popoarele din aceste țări precum și prețurile tot mai scăzute la mărfurile pe care ele le exportă. Brazilia, de pildă, care are o datorie de 3 miliarde de dolari în S.U.A. are de plătit anual o dobîndă de 150 de milioane dolari.

AGENDA INTERNAȚIONALĂ

● Comitetul pentru problemele economice și financiare al O.N.U. a adoptat un proiect de rezoluție inițiat de delegația R. P. Romine. Acest document se referă la necesitatea de a elabora o declarație de principii privind cooperarea internațională pe plan economic. Alte 12 delegații s-au înscris ca coautori la proiectul de rezoluție.

● Noul președinte al S.U.A., Lyndon Johnson a început, la 29 noiembrie, o serie de consultări cu consilierii săi în domeniul politicii externe, militare și în alte domenii. După primirea sa de către președintele Johnson, Roy Wilkins — secretar executiv al Asociației naționale pentru propășirea populației de culoare din S.U.A. — a declarat că președintele și-a reafirmat intenția de a cere congresului să adopte legile referitoare la drepturile civile, propuse de fostul președinte Kennedy.

În legătură cu evenimentele din Dallas, președintele S.U.A. a numit o comisie specială formată din șapte persoane pentru cercetarea împrejurărilor în care au fost asinați John Kennedy și presupusul său asasin Oswald.

● Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii care a avut loc la Varșovia și-a încheiat lucrările. În ultima ședință a sesiunii din seara zilei de 2 decembrie, au fost ascultate dările de seamă asupra lu-

crărilor comisiilor și subcomisiilor pe probleme. A fost apoi adoptată cu majoritate covârșitoare de voturi chemarea la acțiune a Consiliului Mondial al Păcii. Delegația Comitetului Național pentru Apărarea Păcii din R. P. Romine a votat pentru acest document.

An mai fost aprobate o seamă de rezoluții și au fost cooptați în componența Consiliului Mondial al Păcii 147 de membri desemnați de comitetele pentru pace din 47 de țări.

Sesiunea a hotărît ca Congresul Mișcării Mondiale pentru Pace să fie convocat la începutul anului 1965. În cadrul Congresului vor fi examinate probleme de cea mai mare importanță pentru omenire, în special problemele luptei pentru dezarmarea generală și totală, pentru rezolvarea pașnică a tuturor problemelor litigioase.

● Peste 500 000 de cetățeni finlandezi au semnat apelul în favoarea coexistenței pașnice. Campania de semnături s-a desfășurat de la începutul acestui an și pînă la mijlocul lunii noiembrie. Campania s-a încheiat la 1 decembrie, în cadrul unei mari adunări a reprezentanților vieții publice.

Apelul poporului finlandez, pe care și-a pus primul semnătura președintele Republicii Finlanda, Urho Kekkonen, va fi trimis la Organizația Națiunilor Unite.

Fără cuvinte... Dar cu profit!
(desen de V. TIMOC)

SATIRĂ ȘI UMOR

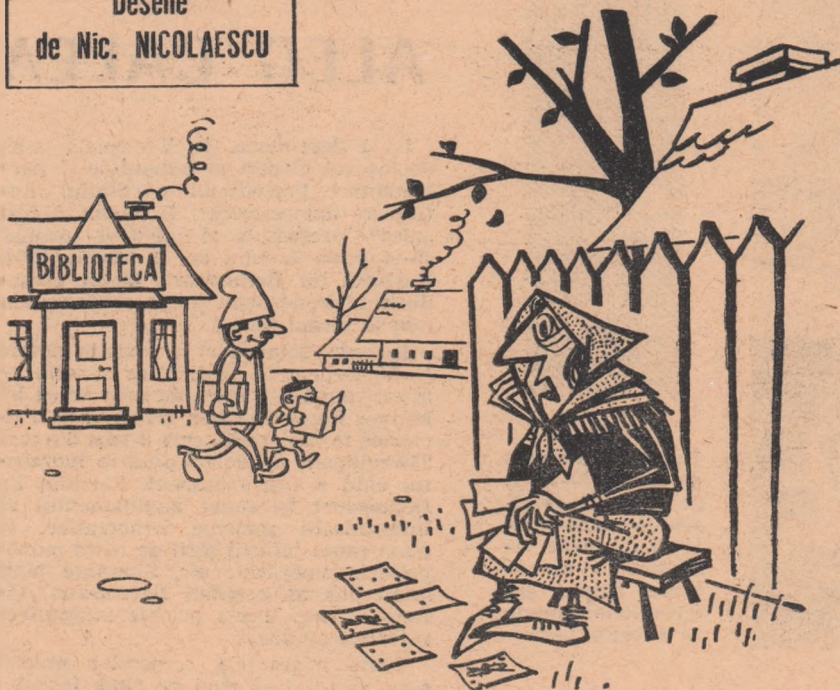
DE DRAGOSTE

Il era Măriei teamă
Că Ion n-o bagă-n seamă
Și bărbat frumos cum este,
Se cam uită la neveste
Și-astăzi, mîine, află satul
Că și-a rălăcit bărbatul.
Inșă toată această treabă
I-o băgase în cap o babă
Meșteră în „descîntat”
In „ghicit” și „fermecat”
Ce vroia o cinste grasă
Ca „să-l țină” soțu-acasă,
Să i-l farmece „să stea”
Toată viața lingă ea.
Ca să-și facă meseria
Mai ceru să-i dea Măria
Semn dintr-o cămașă-a lui
Ca dorul bărbatului
Să îl lege, cum se cere,
Po sub bluză la muiere
Și de mîine, pe vecie,
Doar în dragoste-au s-o ție.
Ascultîndu-i babii-ndemnul
A adus Măria semnul
Și sfîrșind de „descîntat”
Către casă a zburat
Topăind de bucurie.
Numai că-l fu dat să fie
Nu ce baba îi prezise
Ci Ion îi pregătise:
O discuție labrașă
Că-l tălase din cămașă
Și fusese înșelată
De-o urzeală răsuflată!

STELIAN FILIP

Desene
de Nic. NICOLAESCU

— De cînd s-au obișnuit cu cărțile alea, de ale mele nu mai are nimeni nevoie!!

CUNOȘTINȚELE - S COMOARĂ

Traista cu povești ne place
Dar în sat la noi găsești
Astăzi, lucruri mai dibace
Ca acelea din povești.
Drept c-avea Ochilă-n frunte
Ochilul ager de ciclop,
Dar ca mine, lumi mărunto
Nu vedea la microscop!
De-ar fi fost potop, Setilă
Te scăpa de la înec,
Eu, cu diguri și canale,
Pe Setilă îl întrec!

Spune-n basm c-o turturică
După Lună s-a ascuns
Și-atunci Lăți-Lungilă cică
Pin' la dînsa a ajuns.
Dar a omului minune —
Nava cosmică — s-a dus
Pin' la Lună și de-acolo
Către Marte, și mai sus.
Zmeul rău e-n neștiință
El ne-amenința mereu;
Învățînd cu sirguință
Să-l învingi nu-i lucru greu.

De-aia, la cămin, spre seară,
Oamenii se string ciopor:
Cunoștințele-s comoară
Pentru omul muncitor.

LASCĂR STANCU

MOTANUL NEGRU

Sînt un motan ca orișicare,
Dar blana mea întunecată
Prindea pe unii să-nfioare
Cînd le-apăream în drum deodată...

M-a întîlnit unul în cale
Și vrînd pe loc să schimbe pasul,
A luat-o repede la vale
Și-a nimerit în stîlp cu nasul!

Un altul se ducea la gară
Și ca să-i meargă cum sperase,
M-a ocolit din cale-afară...
Dar trenul, între timp, plecase!

Aceste întîmplări, firește
Sînt azi din ce în ce mai rare,
Azi lumea nu se mai ferește
Cînd blana mea în drum apare.

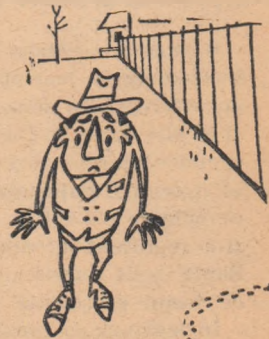
Mai fiecare vezi că duce
O carte, două subsuoară:
Bibliotecii le aduce
Ca altele în loc să ceară.

Biblioteca mi-o vecină
Și-o carte n-are necitită;
Nu-i oare și-asta o pricină
Că lumea nu mă mai evită?

Mai este totuși cite unul
Căue de mine-ar vrea să fugă:
Își scupă-n sin, ar da cu tunul,
Și-i agitat ca o zvrîlugă...

Cînd văd figura dumisale
Că-i gata s-o cuprîndă plînsul,
Fac repede întoarsă cale
Și... eu îl ocolesc pe dînsul!

ȘTEFAN TITA

PILULE ANTISUPERSTIȚIOASE

— Cică să nu fii superstițios! Ieri mi-a mers bine toată ziua. La moară am măcinat repede, pe drum am găsit un stilou, iar vaca mi-a fătat doi viței. Azi în schimb, numai ghinioane! Mi-a plouat în casă, am pierdut o hirtie de 10 lei și m-am lovit cu ciocanul peste degete. Se cunoaște că e marți 13.

— Te înșeli, e miercuri 14 toată ziua! Uite calendarul...
— Ei poftim! Nu ți-am spus că azi îmi merg toate de-a-ndoaselea?...

— Un superstițios a cerut ca prînzul să nu mai fie servit la ora 13.

— Și cantina a luat vreo măsură?
— Da. Servește prînzul la ora... unu!

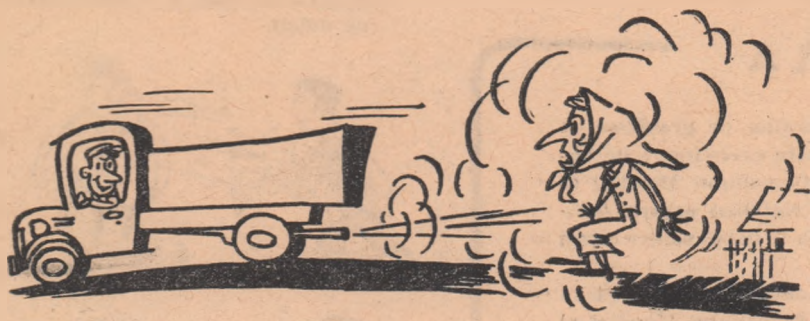
— Dacă vrei să-ți meargă bine, să nu scoți gunoiul afară din casă luna, să nu rînești la vacă marțea, fiindcă vine Marțolea și-i ia laptele, să nu coși miercurea, iar vinerea să nu speli, fiindcă-i ziua sfintei Paraschiva. Eu așa fac.

— Și cum îți merge?
— Bine. Un singur necaz aș avea! m-a lăsat, nu știu de ce, bărbatul...

N. CULCEA

Din carnetul șoferului Tilică

XV BABA ILEANCA

Am oprit o dată autocamionul în fața unei case din comuna Bordeni, regiunea Ploiești, să iau apă pentru radiator. L-am îndemnat atunci pe ajutorul meu, Vasiliță:

— O căldare plină ochi!
Și Vasiliță s-a întors teribil de îmbujorat la față, ducînd în mîină o căldare și alături... o fată oacheșă, dar pe care o bătrînă a strigat-o înșă iute să se întorcă în casă.

— Să mai aduc o căldare? — mă cercetă Vasiliță.

— Dacă vrei! — i-am răspuns eu, căci observasem că Vasiliță nu era cu gîndul la apă... ci la fată.

Radiatorul nu mai „înghițea” un strop de apă, dar Vasiliță al meu a plecat însetat mort... după fată. Așa că peste trei luni s-au căsătorit și s-au gospodărit frumușel pe lingă un S.M.T.

Trecînd zilele acestea din nou prin Bordeni, am oprit autocamionul în fața aceleiași case. M-a întîmpinat bătrîna, pe care o zărisem data trecută:

— Să nu mai iei apă de la mine!
— De ce mătușă? — am întrebat eu.

— Pentru că nu m-ați răsplătit cu nimica... Măcar cu trei sticle de țuică și o gîscuță...

— Dar cine ești dumneata?

— Mătușă fetel!

— Care fată?

— Care a stat aici, n-o mai face pe nîznaiul. Baba Leanca mă cheamă.

— Zău nu te cunosc...

— Păi nu am pregătit eu căldarea de apă...atunci cînd s-a căsătorit ajutorul dumitale? N-am ars șapte cărbuni toată noaptea, descîntînd cu

păr de ciine și cu știr murat în oțet, la lună?...

Ascultînd-o, simțeam că mă cuprinde risul. Ea turuia mai departe, fără oprire:

— Căldarea o fermecasem pentru altcineva. Alt flăcău trebuia să bea. Dar fata, fără să știe, i-a dat-o ajutorului dumitale. Pasămite, s-a nimerit să fie norocul lui. A băut din găleata cu farmece, l-au prins „vrăjile” și uite-l căpătuit! Nici Vasiliță și nici fata nu cred că i-am căsătorit eu, baba Leanca!

Rîdeam de-a binelea și îi spusei „vrăjitoarei” că din căldarea cu „farmece” am băut... numai eu! Vasiliță avea gîndul la fată și nu la apă...

— Cum, doar dumneata? — se miră baba bosumflată.

— Am tras doar o gură, două, turnînd restul în radiator. Și, după cum vezi, nici camionul și nici eu nu ne-am căsătorit pînă acum!

Baba se făcu vinătă de minie. Îi spusei:

— Babo, mi se pare mie că aici în comună nu mai ai nici un client și credeai c-o să mă duci pe mine. Dar dacă-i vorba de vrăji, află că mie-mi place una singură: „Vraja mării” de la Eforie, unde mă duc și eu cîteodată vara...

Și zicînd acestea, apăsaî pe accelerator, în timp ce țeaua de eșapament slobozi un nor de fum de benzină asupra vrăjitoarei fără clientelă!

TILICĂ

pt. conf.
NICOLAE TAUTU